

[Parkov.]

svarede dertil, at det havde jeg ingen Ret til at sige, alene af den Grund, at Nybygningskontoen var saa lille, at man ikke ad den Vej kunde naa til en Udvidelse af Flaaden; jeg kunde føle mig beroliget i saa Henseende. Jeg tillægger imidlertid dette en meget ringe Betydning. Man maa jo nemlig huske paa, at Venstres Forslag om Søværnets fremtidige Ordning sonder skarpt mellem to Dele: Linien og Reserven; der skal være baade en Linie og en Reserve.“

I Anledning af disse Udtalelser fremsætter daværende Kommandør Cold pag. 1084 følgende Bemærkninger:

„Jeg vil blot i Anledning af Hr. Niels Petersens Spørgsmaal bemærke, at jeg vist i forrige eller forforrige Møde sagde, at den nuværende Nybygningskonto kan vi naturligvis kun se paa med Resignation. Vi forstod, at den var sat saa lavt af økonomiske Hensyn. Og med den Nybygningskonto, der nu er foreslaaet“ — altsaa Nybygningskontoen fra den nu gældende Ordning af 1922 — „paa 2½ Mill. Kr., vil Flaaden i Virkeligheden, naar vi gaar 10 Aar frem i Tiden, være ringere, end den er i Øjeblikket. Men jeg har ogsaa forstaaet, at det virkelig her drejer sig om en Nedgang, at det er en Reduktion, vi staa overfor, ingen Udvidelse. Nybygningskontoen svarer meget godt til den Reduktion, vi gaar i Møde.“ Det er altsaa saadanne Betragtninger, der har ført til, at man ikke allerede tidligere har forsøgt — selv om der ikke var megen Udsigt til, at et saadant Forsøg skulde lykkes — at faa forhøjet de Beløb, der var stillet til Raadighed paa Nybygningskontoen.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte, at Regeringen var villig til en saglig Forhandling, og at man da først og fremmest skulde gøre sig klart, hvilke Opgaver vi havde at løse, og hvilke Midler der skulde stilles til Raadighed. Det første af disse Spørgsmaal synes jeg i hvert Fald ikke vi behøver at stille os, for det er opstillet i § 1 i Lovforslaget om Rigets Forsvar. Vi ved altsaa, hvilket Maal Regeringen har sat sig. Saa er der blot Spørgsmaalet om, hvorvidt de Midler, som Regeringsforslaget foreslaar, kan siges at være tilstrækkelige til at løse disse Opgaver. Og her er det altsaa, at vi fra vor Side, støttet af den højeste Sagkundskab, vi har, har maattet sige: de er ikke tilstrækkelige. Den højtærede Minister siger, at man skal have i Erindringen, at bag Regeringens Forslag staa Venstre, hele Venstre. Ja, det betrag-

ter jeg som givet, men jeg synes egentlig ikke, det er nødvendigt for den højtærede Minister at fortælle os dette. Man maa jo gaa ud fra som givet, at naar Regeringen fremsætter et Lovforslag, staa Regeringspartiet bagved det. Og naar Ministeren tilføjer, at udenom Venstre kommer man ikke, saa synes jeg heller ikke, det er rigtigt at understrege dette saa stærkt, da man dog ved, at Venstre alene ikke kan gennemføre noget. Vi kunde med akkurat samme Styrke sige, at udenom det konservative Folkeparti kommer man ikke, forudsat at man vil et positivt Forsvar, forudsat at man virkelig vil have et Forsvar, som er nogenlunde i Stand til at løse de Opgaver, der her er stillet. Men hvorfor skal vi staa og fortælle hinanden dette? Jeg ved saamænd ikke, om det var rettet særlig mod os, eller om det var mod andre Partier her i Salen, men det ved jeg, at hvis der er Tale om, at det Maal, som man har stillet for vort Forsvar i Lovforslagets § 1, virkelig skal være Maalet, er enhver Forhandling med andre end det konservative Folkeparti udelukket. (Hør!). Og derfor synes jeg, at man hellere skulde tale rent ud om denne Sag. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har jo allerede een Gang erklæret overfor os, at for en Forstaaelse mellem Socialdemokraterne og det konservative Folkeparti om en Militærordning er der ikke nogen Mulighed, og deri er jeg ganske enig. Jeg siger ogsaa, at det er ganske utænkeligt, saaledes som det socialdemokratiske Parti stiller sig til denne for Landet og Landets Fremtid afgørende Sag, at vi skulde kunne komme til en Forstaaelse med det. Men jeg tror ogsaa, at man maa sige, at det samme er Tilfældet, hvad angaar en Forhandling mellem det radikale Parti og det konservative Folkeparti om dette Spørgsmaal. Derfor synes jeg, at der, hvis man vil et virksomt Forsvar, kun er een Mulighed, nemlig at de to Partier, som vedkender sig Forsvarspflicht, søger at komme til en Forstaaelse med hinanden, og saa synes jeg saamænd ikke, man behøver at fortælle, at man ikke kan komme udenom hinanden. Men jeg kunde ogsaa tænke mig, at Udtalelsen er fremsat, for at vi fra konservativ Side, hvis vi ikke kunde tænke os at gaa saa vidt, som Venstre nu ønskede, rigtig skulde føle Vægten af det Ansvar, der vilde være forbundet hermed, og derved maaske blive tilbøjelige til at strække os videre, end vi i Virkeligheden vilde. Dertil vil jeg sige, at det er der ikke nogen som helst Udsigt til, for det betyder langt mere for os at faa et virksomt Forsvar, end om vi i Øjeblikket kan komme til en